

החברותא

בס"ד ערב סוכות י"ג תשרי תשס"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 314

פנינים יקרים - תג הסוכות ושמיעי עצרת

בר"ה ממליכים את השי"ת ואז מתעוררת אצל כל יחיד ויחיד הרגשת הכנעה ואמונה שכל מה שעובר עליו הכל מן השמים והקב"ה מסובב כל הסיבות ומה שפלוני ביישו ואלמוני הזיקו ופלמוני מגע ממנו לקבל מה שרצה לקבל הכל רק מהקב"ה ולא עליהם תלונתו. כיוכ"פ מתעלית הנפש לשרשה מעל כל נסיונות העולם עד שאין חפצים בשום ענין גשמי וממילא לא מקפידים על כל המפריעים. כמוצאי יוכ"פ מתחילה העבודה מאהבה והאוהב לא מסתפק כמה שיוצא ידי חובתו אלא מחפש לעשות באופן המושלם ביותר. ובדניע חג הסיכות ענני הכבוד הרי הוא בשמחה כל כך עד שאינו מקפיד על המפריעים, דהרי עצם ההפרעה אות מן השמים שלא רוצים עבודתו בענין זה ומדוע מקפיד?!

בסוף פרשת ראה מוזכר פעמים על שמחת החג: ושמחת בחגך - והיית אך שמח, כפל זה בא ללמד על שני ענינים בשמחת החג אחת על אסיפת גרנך ויקבך והשני כנגד ענני הכבוד שעיקרם לשמוח לפני ה'. הטעם שעיקר השמחה דיקא בארבעת המינים ודיקא לפני ה'. כיון דאז זמן האסיף ואדם יכול להתגשם יותר מידי כשמכניס את היבול לאוצרותיו, לכן צותה תורה שיביא מכל סוג למצוה לפני ה' ובכך יזכיר לעצמו כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל.

סוכה מרמזת על ההשגחה הפרטית וזכות אבות, ד' מינים מרמזים: על תורת האדם בתקון המדות. האתרוג מרמז על הכח שניתן לאדם להחזיק מעמד בכל המצבים כמו האתרוג שדר באילן כל השנה, לולב רומז לכח הבחירה שעולה עד למעלה והוא בזה שהעליון תופפין זה עם זה לרמו שכל מעשיו למען כבוד שמו יתברך, ההדס מרמז על האחרות ג' העלים שבהדס מכון לדין וחסד המתאחדים בכח העלה השלישי הבא עמם, והערבה המורה על כח הדבור (ערבה דומה לפה). נוסף עליו הוש"ר שמורה שאין לאדם מעצמו כלום. שמיני עצרת רומז: לימות המשיח המורה על האמונה הפשוטה.

כל האורח בישראל ישבו בסוכות (ויקרא כ"ג) 'אורח' גמטריה 'גבורה' - ישבו בסוכות דהגבורה נמתקת ע"י שהאדם זוכר שהעוה"ז דירת עראי ומונע ממותרי המידות שהן הנכורה שבמדות.

ענין הסוכה שציונו השם יתב"ש לישב בה, לבא על ידה להכנעה עצומה שבוה זוכר שהוא רק כגר בארץ... ודירתו בעוה"ז דירת עראי כסוכה במלונה... ובא להכנעה גדולה ונעשה אצל עצמו בחינת 'אין' שהוא ראשית הבריאה. ועי"ז ממשיכים החסדים, ולכן אברהם איש החסד שמידתו להמשיך חסד ורחמים המושיך רחמים וחסדים ע"י מצות סוכה.

ארז"ל שיאמר להם השי"ת לאומות העולם מצוה קלה יש לי וסוכה שמה, כל אחד יעשה סוכה בראש גנו והקב"ה מקדיר עליהם חמה והם בועטים והולכים (עבודה זרה ג). והטעם כי לעתיד יוציא הקב"ה האור מהנרתיק כלומר מהכסוי אל הגלוי וירגישו אומות העולם גודל התלהבות וקדושה ולא יוכלו לסבול, לא כן עם בני ישראל שהורגלו בקדושה לא ימנע מהם האור הגדול אדרבה בעלות הלהב יתחברו לחיות רצוא ושוב... (הרה"ק מברדישוב זיע"א)

אתרוג ר"ת אל תבואני רגל גאווה ואיתא במדרש דבאתרוג מרומז - הקב"ה עץ פרי הדר - הוד והדר לבשת וכתיב ה' מלך גאות לבש דענין האתרוג לתת הגאווה והכבוד להשי"ת. ללמדנו שאפילו מי שעולה לגדולה שלא יקח לעצמו כי ה' מלך גאות לבש, ואדרבה ישפיל עצמו יותר.

...יש להתעורר מנשילת האתרוג להצניע לכת שלא להתפאר באתרוג המהודר שלו אף שקנהו בדמים מרובים, אלא יכון בהדרור המצוה רק לשם שמים. נתבונן בדבר ונראה שבתוה"ק לא מוזכר האתרוג אלא ברמז עץ פרי הדר. עוד נתבונן שעץ האתרוג חלש מאד ובכל זאת נותן פרי כל השנה, והוא בכח השפלות. (מתוך אוסרי לגפן)

שיחת הרא"ש ז"ל א"א ע"ק פ' שופטים - האשק - נכתב ע"י א. א.

המשך מגליון -313-

מה שאין כן זה שמכיר את החסרונות שלו, הוא יודע שכמו שלו זה קשה כך גם לחבר שלו. ואז הוא עובד לבטל את הדמיון הזה ששמו אדם, ולהגיע להכרה התמידית שהאדם אינו מציאות רק דמיון של מציאות, וכל נשימה ונשימה נברא שוב הדמיון הזה. ועל כל נשימה ונשימה הקב"ה עוזר.

המציאות האמיתית של האדם והשלימות שלו היא ביטול המציאות וביטול השלימות - וזה כל האדם. האדם הוא גוף, וגוף הוא כלה ונפסד, אינו כלום ואינו מסוגל לכלום ללא הכח העליון המחיה ומנהיג אותו, ומה שהוא נקרא 'אדם' הוא רק דמיון שהוא כן, ולאמיתו של דבר אינו כלום. ומכיון שהאדם נשאר תמיד גוף, הוא בכל נשימה ונשימה הוא נברא בדמיון הזה שהוא 'אדם', ולכן הוא בסכנה גדולה.

והדרך להמלט מן הטעות הזו היא פחד. תכלית הבריה היא פחד, הוא מביא את האדם לעבוד את ה', וללא הפחד הנורא האדם אף פעם לא יעבוד את ה', ואף פעם לא יצא ידי חובתו לפני ה', מכיון שהוא לא יכול למצוא את ה'. אף שמלוא כל הארץ כבודו, אבל הוא עובד את עצמו ולא את הרבש"ע. מתי הוא יעבוד את ה', כאשר יגיע להרגשה שהוא - תולעת ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם, שהמשהו הרע זה הוא, ואז הוא רואה שהוא רק דמיון של מציאות, ולעולם לא יהיה מציאות. מציאות יש רק אחד, האדם הוא רק דמיון של מציאות, ולעולם לא יהיה מציאות. ומוזה מגיע לפחד גדול כמו של מלאך - מלאכים יחפזו וחיל ורעדה יאחזו.. אם הוא מכיר את מציאות הבורא, ממילא הוא רואה שהוא רק דמיון. ואם אחד חושב שהוא מציאות, אות הוא כי עדיין לא הגיע לרבש"ע. ועל כן על האדם להכיר תמיד מהותו שאינו

ומכח מה היתה אהבה זו? אנו רואים שדוד הגיע למדרגה ש-אנוכי תולעת ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם, וכל ימיו היה בתכלית הביטול - וחטאתי נגדי תמיד. וממילא ידע שחברו יותר טוב ממנו. שהרי אין העולם מתקיים אלא על ידי רחמים שיש באדם, ומחמת שפלותו הכיר בבירור שבזכותו אין העולם יכול להתקיים רק בזכות חברו. וכן יהונתן מרגיש שלא יתכן שבזכותו העולם קיים כי הוא - תולעת ולא איש, רק בזכות דוד העולם קיים. וכל אחד רואה על עצמו שהוא הגרוע ביותר ולחבר יש יותר ממנו. כל אחד בעיני עצמו הוא אין, ושניהם מגיעים לאין, וזה הקיום של העולם. כי בזכות מי העולם קיים, רק על ידי הרבש"ע שמקיים אותו.

ולעומת זה יש בקליפה אנשים שמרגישים באמת שהשני הרבה יותר טוב ממנו, אבל גם הוא משהו. וכמו שרואים אנשים שעושים הרבה צדקה וחסד וכו' אבל בשעה שהוא נותן לחברו הוא רוצה שהחבר יעריך אותו וישיב לו כגמולו. וזה נובע מפני שהוא לא מכיר בערך עצמו, ואינו מכיר בזה שהוא תולעת ולא איש, וכל המציאות שלו והמעשים שלו הם רק רחמי ה'. ובעצם הוא רק גוף שמציאות הקדושה פועלת באמצעותו ועוברת דרכו. ולמרות שהוא עושה, כל מעשיו לא באים ממנו רק מהסיבה העליונה אבל הוא לא מרגיש את זה. והוא יכול לדבר על קדושה ועל ביטול, ובכל זאת משהו נשאר אצלו. ואף שהוא הגרוע ביותר, מכל מקום משהו עדיין קיים בו. ולכן הוא רוצה שהחבר יכיר בו וישיב לו כגמולו על מעשיו. וכמו כן גם החבר שלו שרוי באותו מצב, ולכן הוא לא יכול לתת לו את מה שהוא רוצה.

כאן. אדם כזה לעולם לא יגיע לשלימות, ולא למסדרות של ברזל. כי אם הוא לא מקבל בחזרה כמו שהוא חושב שהוא נותן - הוא נשבר. והוא חושב שהחבר פוגע בו, והוא כועס עליו. והוא לא יכול להפגש עם חברו ולדעת שמה שהשני עושה לו לא החבר רק הכל תיקוני נשמות וניצוצות מגלגולים קודמים שמסבב הסיבות מפגשם יחד כדי לתקן. ולכן החבר פוגע בו, כי אם יעמוד בנסיון - יתקן.

והנסיון הזה מר מאד וקשה כמסדרות של ברזל, ואי אפשר לעמוד בו אלא אם כן ירגיש שהאדם הוא רק תואר ולא מציאות. ולכן דוד המלך שהיה בבחינת - וחסאתי נגדי תמיד, הוא אומר "שגיאות מי יבין". מפני שהאדם שמרגיש שהוא תמיד נופל ונכשל בפשע רב, הוא משיג להבין שהאדם הוא רק עפר ואפר ומה כבר אפשר לרצות ממנו, ולכן "שגיאות מי יבין". ואי אפשר יודע שהאדם הוא לא מציאות, וכאשר הוא עושה מה - אין זה ממנו, רק מסיבת הסיבות. כל אחד צריך לדעת את זה, ואם ירגיש כן תמיד אז ידון את חברו לכף זכות. אבל כל עוד נשאר משהו מציאות לא יתכן שיהיה אחדות כי הוא כועס על חברו ובווער באש. ולמי אין נסיונות.

צריך לדעת שהכל הוא הרבש"ע, ואם בא לאדם נסיון ע"י חברו החבר לא אשם כלל, כי הכל זה נשמות ותיקונים, ורצון ה' שנחיה באחדות. ואם יש אש של כעס, צריך לדעת שזו היא הקליפה, ואסור לנו להרשות לקליפה. לנו יש רבש"ע - מציאות הבורא, ותו לא מידי.

משה רבינו צועק "ונחנו מה", אבל לא כן אצלנו - כל אחד הוא מציאות. זה הוא החיסרון של דורינו. וזו הסיבה שעולם התורה לא מתאחד עם העולם התחתון הפשוטים מהם. כולנו צריכים להתאחד שהמשהו זה הרבש"ע, ואז יקויים בנו - אתם נצבים היום כולכם

רק דמיון של מציאות, ולהיות בפחד. וכאשר הוא מקיים מצוות - הוא צריך לראות שזה הרבש"ע, והוא מקיים את המצוות דרך הגוף הזה. התפקיד של הגוף הוא לקיים את המצוות מתוך ביטול המציאות שלו, מתוך הכרה שאינו אלא דמיון של מציאות. וזה נקרא שהרבש"ע מקיים את המצוות. כי כאשר האדם מתבטל לגמרי ואינו מציאות, הוא נשאר - תולעת ולא איש. והופך להיות נעלם כמו הקדושה שהיא נעלמה. ואז הוא מגיע לשלימות.

אבל זה שחי בעולם הטבע, ואפילו אם הוא נלחם עם עצמו, ובדיוק כפי שדוד המלך נלחם גם הוא נלחם עם עצמו ועובד להגיע לביטול - עדיין הוא חסר את העיקר, ואין זה התחלה של ביטול. אם נדמה לו שהוא יגיע לשלימות הביטול, הוא יעבוד ויגיע, פירושו של דבר שהוא לא מרגיש את הקב"ה שהוא מציאות הכל ואין מציאות זולתו. והרי בשעת מתן תורה פתח הקב"ה את כל הרקיעים והתהומות והראה לעיני כל שיש רק מציאות אחת בעולם ותו לא, וכל העבודה שלנו - מה שנראה שאנו עובדים - זה רק דמיון, כי האדם הוא רק תואר והרבש"ע הוא מציאות. ה' נתן לנו לכך הרבה דוגמאות בעולמינו. כדוגמת המגהץ, שהוא עצמו שום דבר אילולי הזרם שנותן לו כח לפעול. וכמו כן הוא האדם, בפני עצמו הוא כלום, והרבש"ע הוא כמו הזרם, הוא נותן את הכל ובלעדיו אין לנו קיום. כי אין אנו רק תואר של אדם ולא מציאות. וזו העבודה של האדם, לעבוד לביטול המציאות, ויחד עם זה לדעת ("דרהערן") שיש רחמים, ובעל הרחמים הוא כביכול עובד את עצמו דרך האדם. אבל האדם אף פעם לא יכול לעבוד, כי הוא לא מציאות. ומה שהוא עובד זה בגלל שכביכול הרבש"ע עובד את עצמו באמצעות בני האדם. אמנם זה שעובד לבטל את עצמו ועדיין נשאר משהו, הוא אמנם מקיים מצוות אבל ביטול אין

המשך מעמ' קודם

לקליפה, ויהיה באמת שלימות הביטול.
שהשי"ת יהיה אתנו, ה' ילחם לכם, ולעמלק
יהיה מפלה, והשונא יתבטל. וכמו שביציאת
מצרים היו ענני כבוד, כך הקב"ה בעצמו ילך
אתנו, ולא ינוק שום יהודי, ויהיה שלום על
ישראל.

מחוטב עציץ ועד שואב מימד, שכל הניצוצות
הקדושים יחזרו לשרשם וכל הרשעה כולה
כעשן תכלה.
צריך לקוות שהרבש"ע ימחל את העוונות,
ונגיע לביטול השלימות, ויהיה מציאות האחד.
נתאחד ונתפלל להשי"ת שלא יתן שליטה

פנינים יקרים - תג הסודות

איתא במדרש פרשת אמור דהדסים כנגד העיניים, הערבות כנגד השפתיים, הלולב כנגד השררה,
והאתרוג כנגד הלב. מעניין שהלב הגבוה בערכו משאר האברים בכל זאת מחזיקים אותו נמוך
משאר המינים, ללמדנו שהתרגשות הלב והשכל באופן המועיל בא מתוך שרואה עצמו נמוך... (עיין עוד בספר
החנך שם).

שמחת בית השואבה שהיו שואבין מים להמשיך בחינת ראשית שהיא בחינת מים שהיה ראשית לעולם
שהיה מים במים. בשמחת בית השואבה היו שואבין מים מן השילוח שהמשיכו ממקור י"ג מדות
הרחמים, השמחה בשמחת בית השואבה הוא רק למי שהוא עניו ו-אין כי נמשך ממידה עליונה בחינת 'אין'
והיו מנסכים מים שהם ראשית אל השיתין שהן בעומק אחרית בחינת אמונה להמשיך מ-אין לאמונה.
(זרע קודש)

הודעות נחוצות לימים הבעל"ט

בחוה"מ סוכות אי"ה תתקיים שמחת בית השואבה ביער קנדי בלילה
ביום ראשון, ג' דחמה"ס תתקיים אי"ה נסיעה למירון: היציאה בשעה 13.00 בצהריים, מרח' החשמונאים
כליל הושע"ר אומרים תהלים בהר ציון על ציון דוד המלך ע"ה
הקפות שניות יתקיימו אי"ה ביער קנדי במוצאי שמחת תורה

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יוסף אליהו זלפריינד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר ישעיהו בורגשטיין ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אריה יעקובסון ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר חיים ברזסקי ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יעקב הרשלר ומשפ' להולדת הבן

יורל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדין 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס:
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

